Aventurile submarinului DOX

SERIE MARE

146

Răzbunarea sângelui

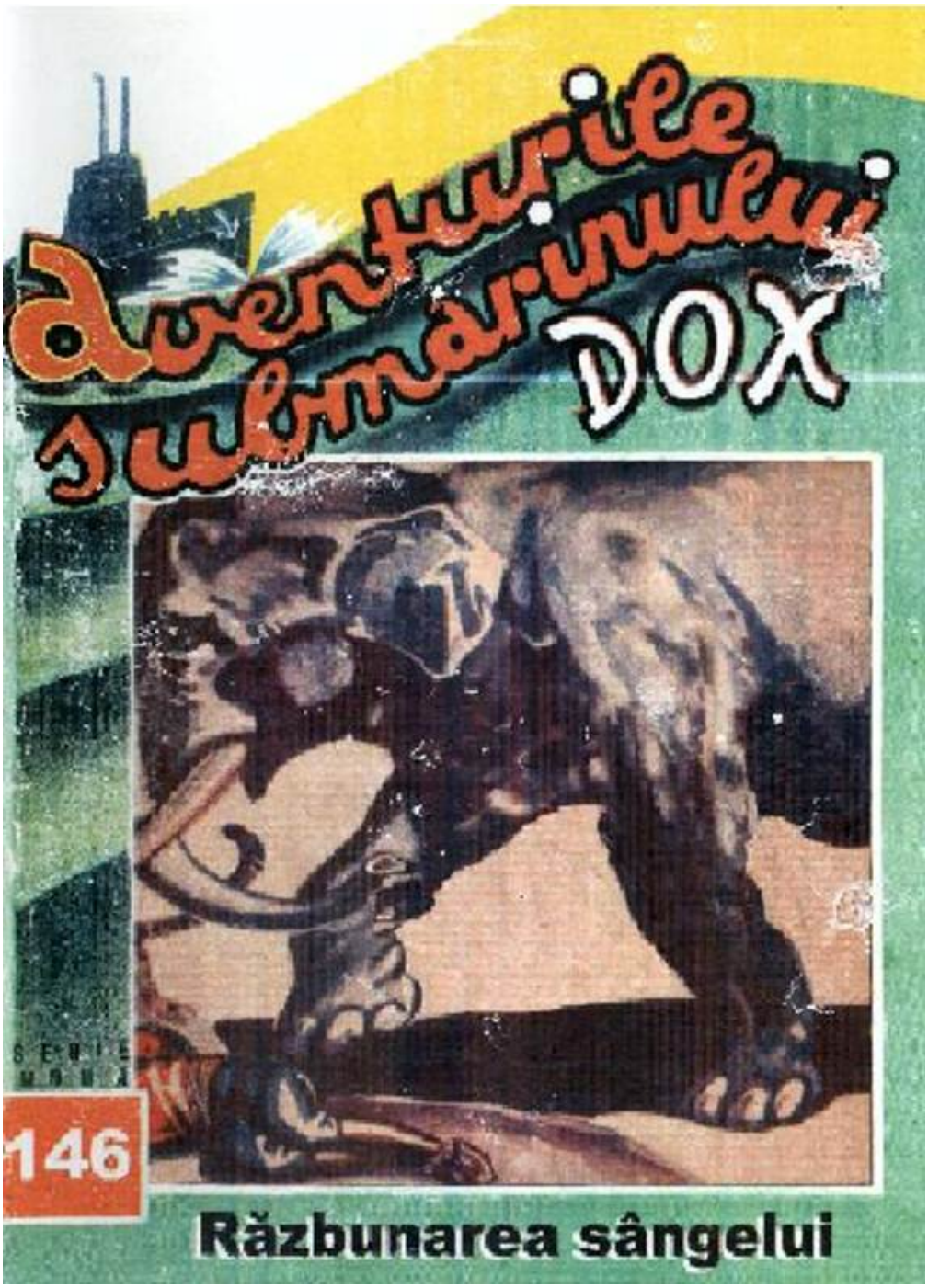
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
146
Răzbunarea sângelui

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 146

RĂZBUNAREA SÂNGELUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LA UN PAHAR DE VIN…

ŞI IARAŞI POVESTEŞTE doctorul Bertram lui George:

— E de necrezut, domnilor – ne zise Sir Hastings, guvernatorul din Madras – noi am umblat săptămâni întregi după misteriosul acela de „ucigaş din Madras” şi dv. aţi dat de dânsul şi l-aţi pus cu botul pe labe din prima noapte petrecută în oraşul nostru! Atât cât ne-au putut ajuta cuvintele v-am mulţumit pentru salvarea fetelor şi femeilor şi cred că nu mai e nevoie să stărui asupra faptului că v-aţi ridicat un monument nepieritor în inima tuturor celor interesaţi. Îmi dau seama de sentimentele de recunoştinţă ale celorlalţi judecând după ceea ce simt eu ca tată, căruia i-aţi redat fiica.

Guvernatorul ridică paharul şi ciocni cu noi.

Mai era puţin până să se-ntunece. Toată ziua dormisem, căci noaptea trecută nu închisesem ochii. Şi acum stăteam la masă cu amabilul guvernator, numai noi cu el, căci fiică-sa dormea încă, după întâmplările din ultima noapte.

Pongo, care-l omorâse pe „ucigaş din Madras” cu o lovitură de cuţit, stătea şi el la masă cu noi, în urma dorinţei guvernatorului.

Sir Hastings puse jos paharul şi zise, îngândurat:

— Nu mi-aş fi închipuit ca acest Haider Nega să fie unul şi acelaşi cu mult căutatul răpitor de fete şi ucigaş de poliţişti. Tocmai dânsul părea cu totul de partea Angliei şi eu aveam deplină încredere în el. Cu atât mai mult mă doare acum descoperirea făcută. El juca şi un rol însemnat printre băştinaşi şi mă tem că vom avea în curând turburări, când se va afla despre moartea lui. Dar vom şti noi să înăbuşim de la-nceput orice mişcare.

— Pe mine mă interesează un lucru Sir Hastings – zise Marian – Haider Nega ne spunea, când ne aflam în mâinile sale, că în palatal lui de vară ar fi acum un om despre care englezii cred că e adevăratul Haider Nega. Trebuie deci să fie o rudă apropiată care-i seamănă mult. Vreţi să întreprindeţi ceva împotriva acestui om? Îl cunoaşteţi?

— Firește – răspunse guvernatorul – nu poate fi vorba decât de Tippu Nega, vărul lui Haider. Deocamdată nu ştiu ce atitudine să luăm faţă de el. Până acum se dădea, la fel ca Haider, drept un prieten credincios al englezilor. Dacă ştia despre faptele sângeroase ale celuilalt, n-am de unde şti. În orice caz, trebuie să fiu cu mare băgare de seamă, căci şi Tippu Nega are mulţi partizani.

— Şi se-nţelege că va susţine că habar n-avea despre cele ce făcea vărul său – spuse Marian – are Haider Nega

moştenitori mai apropiaţi?

— Nu, averea lui o moşteneşte Tippu Nega.

— Care, firește, îşi va spori puterea cu ajutorul ei – zise Marian, îngândurat – şi de aceea de sigur că va ieşi basma curată. E proastă situaţia pentru dv., Sir, căci după toate probabilităţile Tippu Nega va urma opera mortului – şi asta în chip atât de ascuns încât să nu i se poată dovedi nimic.

— Tocmai de ce mă tem şi eu – încuviinţă guvernatorul – zău nu ştiu ce să fac acum. Trebuie să fiu cu foarte mare băgare de seamă, pe câtă vreme dorinţa mea să procedez cu toată energia. Dar nu trebuie să încerc nici ce ar putea da loc la o răscoală.

— Dacă veţi pune să-l supravegheze cu atenţiune pe acest Tippu Nega, de sigur că nu-i va fi cu putinţă să urmeze planul vărului său – zise Marian – pentru sarcina aceasta e însă nevoie să alegeţi oameni foarte dibaci şi de încredere.

— Ai dreptate – răspunse guvernatorul – dar deocamdată nu ştiu cine s-ar potrivi pentru această însărcinare atât de grea.

Hastings rămase câteva clipe îngândurat, apoi ridică iar capul, privi stăruitor la prietenul meu şi zise:

— Domnule Farrow, ştii cât îţi sunt de recunoscător. Şi eu, ca om, nu ţi-aş adresa niciodată rugămintea pe care ţi-o fac acum ca slujbaş, pentru care binele ţării sale stă mai presus de orice. Vrei să te duci la Tippu Nega şi să-l supraveghezi?

— Sir, acelaşi gând îl avea şi eu – răspunse Marian, zâmbind – mă tem însă că tocmai noi suntem oamenii cei mai nepotriviţi pentru însărcinarea asta. Tippu Nega va afla doar că vărul său şi-a găsit moartea prin noi, că mulţumită nouă şi-au redobândit libertatea fetele răpite şi, că tot noi am zădărnicit planul acela mare al lor. Tocmai faţă de noi n-o să se dea de gol, ci va căuta probabil să ne răpună, ca să răzbune moartea vărului său. Asta nu m-ar putea împiedeca să primesc însărcinarea dv., dar mă-ndoiesc de reuşită. Şi tocmai asta e principalul.

— Cum să afle dânsul că l-ai dat de gol pe vărul său şi că Pongo al dv. l-a ucis? Eu ma poruncit oamenilor mei să nu spună nimănui nimic.

— Cei patru paznici care ne-au dus în palat şi care au dispărut, ne vor recunoaşte. Bănuiesc că ei s-au refugiat la Tippu Nega.

— Hm… se prea poate să fie aşa – încuviinţă Sir Hastings – păcat, zău! Dar am primit de la guvernul meu din Ceylon un raport că aţi lucrat acolo deghizaţi în băştinaşi – n-aţi putea face acelaşi lucru şi aici?

— Nu ştiu dac-ar merge – răspunse, gânditor Marian – am simţământul c-am fi mereu supravegheaţi. E în joc aici o

chestie importantă. Şi deoarece am avut, întâmplător, norocul să-l înlăturăm atât de repede pe Haider Nega, cu siguranţă că Tippu Nega – dacă e într-adevăr urmaşul vărului său – ne va şi fi împresurat cu o reţea de spioni. Oricât m-am bucurat la început de primirea regească pe care ne-aţi făcut-o în port, Sir, acum îmi pare rău.

— Da, da şi eu regret – zise Hastings – păcat, dv., aţi fi fost în măsură să-i veniţi de hac lui Tippu Nega.

— De, poate tot vă mai putem fi de folos – zise Marian, după ce chibzuise puţin – tocmai mă gândeam că Tippu Nega s-ar da de gol dacă ar căuta să se scape de noi punând la cale o crimă. Atunci aţi avea motiv, Sir, să-l luaţi în primire, căci în felul acesta el va fi dovedit că e părtaş la nelegiuirile lui Haider Nega.

— Care va să zică vreţi totuşi să vă ocupaţi de el? făcu guvernatorul, bucuros. Domnule Farrow, ai aduce prin asta cel mai nepreţuit serviciu ţării mele.

— Presupun că Tippu Nega va veni la Madras, ca să dispună arderea cadavrului vărului său – zise Marian – cu prilejul acesta ni-l veţi putea prezenta şi poate izbutesc să-l fac să ne invite în palatul său de vară.

— Mă tem însă că nu vă veţi mai reîntoarce – spuse guvernatorul, grav – Tippu Nega va face să dispăreţi în aşa fel, încât nu vom avea nici un motiv să intervenim împotriva lui.

— Atât de lesne n-o să-i meargă asta – zise Marian, zâmbind – căci vom şti noi să ne păzim. Fireşte, va fi primejdios lucru să trăim în bârlogul ursului, dar cred că în felul acesta ajungem mai sigur la ţintă.

— Ai dreptate, încuviinţă guvernatorul.

— Strămoşii celor doi veri au fost cândva prinţi domnitori? întrebă Marian.

— Da şi asta îngreuiază lucrurile. Cei mai mulţi băştinaşi considerau astăzi încă pe Haider Nega drept stăpânitorul lor de fapt. De aceea mă îngrijorează viitorul, înmormântarea acestui bandit va fi probabil prilej de mari tulburări.

— Pe care le veţi înfrâna însă repede – zise Marian.

— Fără-ndoială, dar focul va mocni apoi mereu, pentru ca să izbucnească deodată undeva cu şi mai multă furie – zise guvernatorul – dar n-avem încotro şi trebuie să fim pregătiţi. Dv., însă, domnilor, vă mulţumesc din toată inima şi în numele poporului meu pentru hotărârea luată. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Voi cere să se aducă lumina şi-apoi va trebui să-mi istorisiţi câteva întâmplări din viaţa dv. Va veni şi fiică-mea în curând, ca să mulţumească încăodată salvatorilor ei.

La porunca guvernatorului, servitorul băştinaş aduse două lămpi de grădină pe care le puse pe masă; şedeam pe cerdacul care înconjura bungalow-ul de jur-împrejur.

La câţiva metri îndărătul lui Marian era o scară lată care ducea în grădină minunată. Vila era mereu sub paza militară, cum se cuvenea unui guvernator. Doi „Tommi" erau însărcinaţi cu slujba aceasta, unul fiind postat în faţa porţii de intrare, iar celălalt făcea rondul în jurul bungalow-ului.

Lumina celor două lămpi atrase multe insecte; licurici, cicade şi ţânţari începură să roiască în jurul globurilor de sticlă. Uneori venea vâjâind şi câte un gândac mare şi după ce făcea câteva rotocoale dispărea iar în întuneric. Când şi când, se izbea cu putere de clopotul de sticlă al lămpii sau de paharele noastre, cădea pe faţa de masă albă şi-şi căuta apoi salvarea în fugă.

Intervenise o mică pauză în discuţia noastră. Ciocnisem cu guvernatorul şi tocmai duseserăm la gură paharele.

Deodată paharul lui Marian zăngăni şi când îl puse jos văzurăm că era crăpat.

— Straşnic gândac trebuie să fi fost ăla care s-a izbit de paharul tău – zisei eu, râzând – nădăjduiesc că nu şi-a sfărâmat capul. Ţi-a căzut în poală, Mariane.

— Da. Ştiu – spuse prietenul meu, foarte serios – dă te rog lampa încoace, ca să nu mă înţep în el!

— N-am auzit încă până acum de gândaci care împung, spusei eu, mirat.

Luai totuşi lampa şi i-o întinsei.

— Ba sunt unii chiar veninoşi – răspunse prietenul meu, liniştit.

Lumină în poală, apoi puse un obiect scurt pe faţa de masă.

— Uite aici unul de ăştia – zise el – fac prinsoare că e otrăvit.

Ne uitarăm – eu şi guvernatorul – încremeniţi, la obiectul acela. Era o săgeată din lemn tare, cu vârful colorat cafeniu. Beţişorul gros cât degetul, lung de vreo cinci centimetri, era prevăzut la capăt cu pene scurte, care să-i îngăduie un zbor precis.

Hastings scoase un fluierat şi imediat dădură buzna din casă câţiva servitori; veni şi soldatul englez care făcea rondul în jurul bungalow-ului.

— Cercetaţi cu atenţiune grădina! porunci guvernatorul. Un străin trebuie să se fi strecurat înăuntru.

— Care de sigur că a şi şters-o de mult – zise Marian, liniştit – m-ar interesa însă foarte mult, domnule guvernator, să-i pot observa pe servitorii dv. Dar acum să examinăm

săgeata; pentru mărimea ei e ciudată de uşoară. Aha, e găunoasă şi înăuntru are un bilet.

Despături liniştit hârtia şi citi cele câteva rânduri. Un zâmbet se ivi la-nceput pe chipul său, pe urmă deveni serios şi zise:

— Nu mi-aş fi putut închipui că partizanii lui Haider Nega să lucreze atât de repede. E o scrisoare de ameninţare şi ştim cel puţin, dintru-nceput, că autorul ei trebuie să fie un om cultivat, căci se exprimă foarte hotărât şi curgător. Ascultaţi:

„Şi d-ta vei muri de aceeaşi moarte ca prietenul d-tale. Atât de grozav, că vei îndura pe de-a-ntregul pedeapsa pentru uciderea lui Haider Nega. D-ta precum şi domnul acela negru".

— Cu asta te crede pe tine – se adresă Marian, zâmbind, către Pongo, care rămăsese neclintit la locul său – trimiţătorul acestei scrisori scrie textual: „colored gentleman". Aşa dar, trebuia să fiu răpus de săgeata aia otrăvită – noroc că tocmai dusesem paharul la gură. Ucigaşul a ţintit asupra gâtului meu cu ţeava-i de suflat.

— Trebuie să fie o otravă grozavă. Mariane – spusei eu – căci potrivnicul nostru scrie doar că ne pregătea o moarte înfiorătoare. Asta înseamnă că nu există salvare împotriva otrăvii.

— Eu bănuiesc altceva – răspunse Marian, grav – otrava asta o fi având un efect asemănător cu vestita otravă din America de Sud, numită curare, pe care o cunoşti din proprie experienţă, Robert. Adică o moarte cum nici nu poate fi alta mai grozavă.

— Domnule Farrow, ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă guvernatorul, foarte turburat. E nemaiauzit, nici nu mai puteţi rămâne în Madras, căci, fără-ndoială că veţi cădea victimă vreunui atentat. Plecaţi, vă rog, cu primul vapor, eu nu-mi pot lua răspunderea ca să vă primejduiţi viaţa.

Marian zâmbi şi răspunse calm:

— Păi tocmai acum a început să mă intereseze afacerea. Acum ştim că partizani de-ai lui Haider Nega umblă să ne omoare şi trebuie să ne apărăm. Altminteri nu vom fi în siguranţă nici dacă vom părăsi Madras-ul, căci fanaticii aceştia o să ne urmărească şi peste ocean şi ne vor ucide când nici nu ne vom aştepta. Nu, Sir, abia acum începe lupta! Biletul ăsta e, poate, un document important pentru ca să le putem veni de hac vinovaţilor şi-l voi păstra cu grijă. Mi-ar plăcea mai bine…

Marian îşi rupse vorba, sări în picioare, coborî în fugă scara ce ducea în grădină şi se făcu nevăzut. Pongo sări şi el de pe scaunul său şi dispăru înainte ca eu să mă pot ridica.

Sir Hastings privi năuc în juru-i şi bolborosi:

— Dom… domnule Bertram, ce s-a întâmplat?

— Prietenul meu o fi descoperit vreo iscoadă – spusei repede.

Mă repezii apoi şi eu pe scară, scosei, în fugă, lampa de buzunar şi revolverul şi când fui în întuneric, ciulii urechea.

Nu se auzea nimic, aşa dar Pongo şi Marian stăteau şi ei liniştiţi. Deodată mi se păru că aud aproape de tot un zgomot slab, ca şi când oameni desculţi ar fi păşit prin iarbă, căutai să străpung întunerecul cu privirea şi văzui două umbre care se desprinseră de lângă zid şi se strecurau încetişor în grădină.

Aprinsei imediat lampa şi ridicai revolverul; în lumină se iviră doi indieni pe jumătate goi, făpturi uriaşe, care-mi părură ciudat de cunoscute. La strigătul meu: „Sus mâinile!“ ei rămaseră câteva clipe încremeniţi, apoi însă răcniră furioşi, năpustindu-se asupra mea.

Erau numai la câţiva metri depărtare şi nu mă aşteptasem la această întorsătură. Glonţul pe care-l slobozii imediat trânti la pământ pe cel dintâi, dar al doilea şi sărise asupra mea. Individul avea o putere uriaşă, căci când îmi prinse mâna dreaptă cu pumnul lui vânjos, fui nevoit să dau drumul armei. Aveam impresia că-mi zdrobeşte oasele.

În clipa următoare, indianul îmi încleştă gâtul cu cealaltă mână. Îmi vedeam moartea cu ochii, dar iată că strânsoarea slăbi brusc şi duşmanul meu se prăbuşi la pământ, ţinându-mi mereu încleştată mâna dreaptă.

Putui răsufla iar şi îndreptai lumina lămpii asupra Indianului. Văzui atunci că în beregata lui era înfipt cuţitul de rechini al lui Pongo. Uriaşul negru venea şi el în goană în clipa aceea, strigând:

— Oh, Masser Bertram sănătos, acum totul bine. Pongo fost prea departe. Pongo azvârlit repede cuţitul.

Credinciosul nostru camarad îşi dăduse seamă de situaţie. Dacă n-ar fi aruncat cuţitul ci ar fi sărit spre noi, atunci cele câteva clipe i-ar fi fost deajuns indianului ca să mă gâtuie.

Pongo prinse acum mâna indianului, o strânse şi degetele încleştate dădură drumul mâinii mele.

Îi mulţumii mişcat viteazului camarad, apoi mă-ndreptai spre indianul pe care glonţul meu îl culcase la pământ. Marian se şi afla lângă dânsul şi zise:

— Păcat, ai nimerit prea bine. Individul a murit îndată. Ăsta e unul din cei patru paznici ai palatului lui Haider Nega.

— Atunci şi ăla, pe care la ucis Pongo, e un paznic – unul dintr-aceia care ne-au supravegheat noaptea trecută. Asta înseamnă că ne-am descotorosit de doi din potrivnicii noştri. Numai de n-ar fi ceilalţi doi ascunşi în grădină.

— Ceilalţi doi au fost alungaţi de servitorii guvernatorului – răspunse Marian – ah! Uite-i că se întorc. O să-i ducă de aici pe cei doi morţi. Ah!

Prietenul meu se aplecă asupra mortului şi-i scoase de la brâu un băţ lung de suflat.

— Asta-i ţeava de suflat – zise el – şi în cutiuţa asta or fi săgeţile. Ia vezi dacă şi celălalt paznic e înarmat la fel.

Mă apropiai repede de al doilea paznic, dar nu putui descoperi în brâul său unealta ucigătoare. Îi spusei lui Marian, care zise:

— Cu atât mai bine. Se pare deci că numai ăsta de aici avea ţeavă de suflat. Nici nu prea se obişnuiesc astfel de arme prin ţinutul acesta.

Acum veni în fugă şi guvernatorul, urmat de fiică-sa Maud.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Sir Hastings, agitat.

— Am doborât doi din duşmanii noştri – răspunse Marian – şi ăsta de aici e acela care a slobozit săgeata asupra mea. Ah, se pare că ceilalţi doi fugari – căci bănuiesc c-au fost aici cei patru paznici ai noştri din noaptea trecută – s-au întâlnit cu o patrulă poliţienească.

Din depărtare se auziră împuşcături. Câţiva servitori care cercetaseră grădina se înapoiară. Veni şi soldatul englez şi raportă că doi Indieni săriseră zidul grădinii, înainte ca el să poată trage într-înşii.

Ne întoarserăm în cerdac, în vreme ce servitorii ridicau pe cei doi morţi.

II
MOŞTENITORUL LUI HAIDER NEGA

DUPĂ CE MARIAN istorisi întâmplările din grădină, adăugă:

— Cred că acum e mai bine să intrăm în casă, căci s-ar putea ca vreunul din indivizi să se-ntoarcă pentru a făptui un nou atentat.

Sir Hastings dădu îndată o poruncă servitorilor să servească cina în cameră. Mai aveau timp un ceas până atunci, cu toate astea intrarăm în odaie, ale cărei obloane de la ferestre fură trase, la porunca guvernatorului. Ferestrele propriu-zise rămăseseră deschise, pentru ca aerul proaspăt de afară să intre prin găurile de sus ale obloanelor.

Nu trecu mult şi un servitor anunţă vizita inspectorului de poliţie Morris. Guvernatorul spuse să fie introdus.

Morris, un englez înalt, cu chip energic, raportă că doi indieni fugiseră peste zidul parcului. Patrula care zărise întâmplător pe cei doi indivizi, nu-i putuse prinde pentru că alergau nebuneşte. Cele câteva gloanţe slobozite de poliţişti nu nimeriseră, atraseră însă atenţia unei patrule mai numeroase, cu care cei din indieni se ciocniră. Unul fu împuşcat, celălalt izbuti însă să dispară sărind alt zid – dar trebuia să fi fost grav rănit, căci lăsase în urmă dâre groase de sânge.

— Atunci nu mai avem ce ne teme nici din partea celorlalţi doi paznici – zise Marian, mulţumit – ultimul supravieţuitor nu ne mai poate face vreun rău, de vreme ce e atât de grav rănit. Aşa dar, pentru moment avem linişte! Sunt curios însă de întâlnirea cu Tippu Nega; probabil că va sosi peste puţin în Madras.

— Da, poate chiar poimâine. Am telegrafiat despre cele petrecute postului de poliţie din apropierea palatului de vară şi Tippu Nega va fi încunoştinţat îndată. Ar putea să fie aici chiar mâine, căci palatul de vară e numai la o sută de kilometri depărtare. Şi cei doi Nega au maşini minunate. Iar şoseaua e cât se poate de bună.

— Ar trebui să se grăbească, pentru că incinerarea va avea loc de sigur mâine?

— Îndată ce va sosi Tippu Nega. Indienii vor presăra peste trup camfor, ca să ţie mai bine.

— Mai aveţi ceva ordine să-mi daţi, Sir? întrebă Morris.

— Nu, dragul meu – răspunse Hastings – te-aş ruga numai să veghezi în mod deosebit asupra acestor trei domni.

— Se va face, Sir. Domnii şi-au câştigat recunoştinţa unora dintre camarazii noştri prin salvarea femeilor răpite. Le

suntem obligaţi şi vom veghea asupra domnilor.

— Îţi mulţumesc, dragă Morris – zise guvernatorul.

Inspectorul făcu o plecăciune. În clipa următoare, însă, îşi şi duse mâna la revolver, smulse arma din toc şi descărcă două gloanţe, unul după altul. Cartuşele străbătură cu zgomot oblonul ferestrei dindărătul lui Marian şi de afară se auzi un răcnet de moarte.

— Ce… Ce s-a întâmplat… Morris? strigă guvernatorul, sărind în sus.

— Un şarpe a fost vârât prin deschizătura din oblon – răspunse inspectorul calm şi introduse alte gloanţe în armă – l-am ucis atât pe el cât şi pe ticălosul care vârâse reptila.

— Îţi mulţumesc, domnule Morris – zise Marian mişcat – ştiu eu că poliţiştii englezi se pricep la tras, dar astea au fost cu adevărat două împuşcături de maestru.

— Din copilărie mă ocup cu sportul acesta. Pe ucigaş trebuie să-l fi nimerit în gât sau cap. Bănuiesc că a fost fugarul acela rănit. Îmi daţi voie să cercetez?

— Mergem şi noi – zise Marian – şi eu cred că e al patrulea paznic. Aş mai vrea să văd dacă are la el ţeava de suflat.

Într-adevăr, afară, sub fereastră, zăcea al patrulea paznic, cu gâtul găurit de un glonţ. Îl cercetarăm repede, dar nu găsirăm nici la el vreo ţeavă de suflat; se părea deci că numai unul din cei patru avusese arma asta grozavă.

Marian mai mulţumi odată inspectorului, apoi intrarăm iarăşi în casă, unde ne aştepta cina. Cadavrul indianului fu luat de oamenii inspectorului.

Marian se pricepu să aducă vorba asupra altor chestiuni şi când ajunserăm să vorbim despre vânători de tigri şi elefanţi, guvernatorul zise:

— În apropierea palatului de vară al lui Haider Nega se află jungle care mişună de tigri şi elefanţi sălbateci. Dacă aveţi chef de vânătoare, găsiţi acolo cel mai bun prilej.

— Asta ar fi frumos – zise Marian – căci de mult vreau eu să împuşc un astfel de elefant.

Mai stăturăm mult de vorbă şi într-un târziu ne despărţirăm, ca să ne ducem la culcare.

*

* *

A doua zi dimineaţă, după ce băurăm cafeaua, ni se dădu de veste că Tippu Nega sosise în Madras, pentru incinerarea cadavrului vărului său.

Sir Hastings avea o mutră foarte serioasă.

— Haideţi, domnilor, acum începe povestea! zise el. Îmi pare rău că v-am vârât în afacerea asta plină de primejdii.

Pongo rămase la vilă, deoarece puteam presupune că Tippu Nega ştia de pe acum că el ucisese pe vărul său. Era deci mai bine să nu se arate imediat, ca să nu-l întărâte pe Indian.

Intrarăm în palatul în care întâmpinasem o aventură atât de grozavă. Urcai scara mare de marmoră şi păşii în sala de primire. Pe estradă stătea un Indian într-unul din fotolii. Era Tippu Nega. Semăna atât de bine cu vărul său, încât în prima clipă mă speriai, crezând că reînviase „ucigaşul din Madras".

La intrarea noastră el se ridică imediat şi merse în întâmpinarea guvernatorului. Chipul său era neclintit, numai ochii îi ardeau ca jăratecul. Avură o expresie cam batjocoritoare când îşi exprimă faţă de Sir Hastings mirarea pentru rolul dublu al vărului său şi-l asigură că nu ştiuse nimic despre asta şi este un supus credincios al Angliei.

Guvernatorul răsuflă uşurat în vreme ce Tippu Nega îşi ţinea cuvântarea aceasta într-o englezească fără cusur. Îi mulţumi pentru simţămintele de care era însufleţit, apoi, arătând spre noi, zise:

— Aceştia sunt cei doi domni care ai izbutit să-l dea de gol pe vărul d-tale. Mă bucur că nu eşti înţeles cu faptele vărului d-tale, Tippu Nega; mă temeam că ai putea prinde pică pe aceşti domni, dar în definitiv ei n-au făcut decât să lupte pentru viaţa şi libertatea lor.

Fără nici o tresărire Tippu Nega se apropiă de noi şi ne întinse mâna.

— Nu pot purta pică domnilor – zise el – vărul meu e singur vinovat de soarta care l-a lovit. V-aş ruga chiar, domnilor, să mă vizitaţi la palatul meu de vară, unde veţi avea prilejul de vânat, ca să vă pot dovedi sinceritatea simţămintelor mele.

— Primesc cu plăcere – se grăbi să răspundă Marian – tocmai îmi spunea Sir Hastings că în junglele de acolo sunt mulţi tigri şi elefanţi. Ţin mult să împuşc un pachiderm.

— Nimic mai uşor – zise repede Indianul. Tocmai acum se aţine pe acolo un elefant uriaş care împrăştie moartea şi spaima în juru-i.

— Îţi mulţumesc, Tippu Nega – zise Marian – când vrei să te înapoiezi?

— Chiar mâine. Voi lua parte numai la incinerarea vărului meu, voi pune paznici noii în palat şi voi cerceta hârtiile lui Haider Nega. Pe urmă nu mă mai reţine nimic aici. Poate că din documentele vărului meu pot stabili cine sunt partizanii săi şi vă voi da apoi numele lor, Sir. Mă miră că cei patru paznici, care alcătuiau garda personală a vărului meu au dispărut – de sigur că i-ar fi sărit în ajutor?

Glasul lui suna cercetător când întrebă pe paznici. În prima clipă mă lăsasem înşelat de atitudinea lui liniştită, acum însă mă gândeam că biletul cu ameninţarea din săgeata de lemn, era scris într-o englezească fără cusur – şi Tippu Nega stăpânea de minune limba engleză.

Îl privii iscoditor, în vreme ce Sir Hastings îi răspundea:

— Îţi mulţumesc pentru amabila intenţie, Tippu Nega. După ce îi vom cunoaşte pe partizanii vărului d-tale şi-i vom pune cu botul pe labe, vom împiedeca cu siguranţă, multe nenorociri. În privinţa celor patru paznici, ai dreptate; erau de partea vărului d-tale şi au vrut să-i ucidă pe aceşti domni noaptea trecută, dar au plătit asta cu viaţa lor.

Ochii lui Tippu Nega se deschiseră mari şi o flacără de ură şi mânie ţâşni dintr-înşii. Se reculese însă repede şi zise, zâmbind:

— Atunci vă felicit, domnilor. Îmi pare bine că aţi izbutit să scăpaţi şi nădăjduiesc că-i vom putea înlătura pe toţi ceilalţi partizani ai planului său nesăbuit.

Se-ntoarse iar spre Marian şi-l rugă:

— Domnule Farrow, am auzit numai în linii generale cum a decurs întâlnirea dv. cu vărul meu. N-aţi vrea să-mi povestiţi amănuntele?

— Cu plăcere.

Şi Marian istorisi de-a fir a păr aventura noastră. Ochii lui Tippu Nega mai fulgerară odată când prietenul meu povesti despre eliberarea fetelor şi femeilor răpite, dar când Marian sfârşi, Indianul îi întinse mâna şi spuse cu ton sincer:

— Sunteţi vrednic de admirat, domnule Farrow.

Un sunet puternic de gong străbătu sala. Garda personală a lui Tippu Nega, care stătuse până atunci de amândouă părţile estradei, se aşeză acum îndărătul lui. Erau zece indieni bine legaţi, în uniformă multicoloră. Mutrele lor întunecate erau neclintite, dar ochii sclipeau fioros şi ţinta privirilor lor eram noi.

— Haideţi, domnilor, totul e pregătit! zise Tippu Nega.

Coborârăm alături de el scara mare de marmură şi printr-o poartă dosnică intrarăm în curte. Acolo se şi ridicase rugul pe care se afla cadavrul lui Haider Nega. Preoţii murmurau rugăciuni şi Tippu Nega – ca ruda cea mai apropiată a mortului – ţinea lângă grămada de lemne făclia aprinsă pe care i-o dăduse un preot. Flăcările izbucniră, se înălţară în sus şi după jumătate de ceas trupul „ucigaşului din Madras” era prefăcut în cenuşă. După această ceremonie ne înapoiarăm în palat şi ne luarăm rămas-bun de la actualul stăpân. Tippu Nega fu de o amabilitate desăvârşită şi repetă că a doua zi

dimineaţă una din maşinile sale ne va lua de la bungalow-ul guvernatorului.

— Uf, acum răsuflu şi eu, domnilor! zise Sir Hastings, în drum spre locuinţa lui. Nu m-aş fi aşteptat ca Tippu Nega să fie atât de credincios englezilor. Şi mai mult decât orice mă bucur pentru dv. Căci se pare că vă e chiar recunoscător pentru faptul că i-aţi făcut rost de moştenirea vărului său. Cred că acum nu mai trebuie să ne temem de turburări. Ce, d-ta eşti de altă părere?

— Eu v-aş sfătui – răspunse Marian să împresuraţi palatul său de vară cu un cordon de soldaţi şi poliţişti – fireşte în taină. Căci acolo e focarul răscoalei care va izbucni cu siguranţă.

— Ce? Cum? Ce vrei să spui? făcu guvernatorul, uluit. Focarul răscoalei? Dar bine, domnule Farrow, Tippu Nega e cât se poate de liniştit şi om cu scaun la cap!

— Atunci nu i-aţi văzut privirea – răspunse Marian – în două rânduri nu s-a putut stăpâni şi atunci am citit ura de moarte din ochii lui. Nu poate fi îndoială că Tippu Nega a conlucrat la planul vărului său şi-l va duce mai departe.

— Şi… şi cu toate astea vreţi să plecaţi mâine cu el? făcu Hastings, îngrozit. Dar bine, domnilor, asta înseamnă că vă vârâţi de bunăvoie în gura leului. Nu pot îngădui aşa ceva…

— Dacă ne împiedecaţi de la vizita plănuită, n-o să-l putem da de gol niciodată pe Tippu Nega – spuse Marian – răscoala va izbucni când vă veţi aştepta mai puţin la ea. Cum vrem să facem noi, însă, îl putem da de gol pe indian şi îl aveţi în palmă împreună cu toţi partizanii lui – dacă veţi fi prin apropiere cu ajutoarele trebuitoare.

— Ce să zic – făcu guvernatorul, îngândurat – ştiu eu că nu sunteţi dv. oameni care să vă înşelaţi. Va trebui, deci, să-mi iau toate măsurile. Voi însărcina cu asta pe căpitanul Higgins şi pe inspectorul Morris. Cu oamenii lor, aceşti doi bărbaţi vor izbuti să încercuiască în taină palatul. Dar pe ce cale se pot pune în legătură cu dv.? Dacă Tippu Nega o să vă omoare îndată, n-avem cum să aflăm asta.

— Pongo şi cu Maha vor trebui să rămână cu oamenii dv. – răspunse Marian – credinciosul nostru camarad va găsi el mijlocul să nu ne piardă din ochi. Şi tot el va da semnalul când să intervină poliţiştii. Suntem înţeleşi, deci: mâine dimineaţă plecăm la palatul de vară al lui Tippu Nega.

III
UN DRUM CU PERIPEŢII

SEARA VENIRĂ CĂPITANUL HIGGINS şi inspectorul Morris ca să stabilească amănuntele planului.

Palatul de vară al lui Tippu Nega se afla la vreo sută de kilometri spre apus de Madras, la poalele munţilor Ghaţi, înalţi de vreo mie de metri. Palatul era aşezat mai sus de fluvial Pajar, cam la treizeci de kilometri de orăşelul Arcot, unde găsea o garnizoană militară.

Cu harta în faţă, stabilirăm exact unde să se posteze trupele şi poliţiştii, pentru ca Pongo să dea de ele în orice moment. Inspectorul Morris ceru să-l însoţească pe Pongo în recunoaşterile sale, ceea ce îngăduirăm căci poliţistul era un bun ţintaş şi putea fi de mare folos în anumite împrejurări.

Puserăm totul la cale cu atâta exactitate încât o nereuşită părea exclusă. Şi Sir Hastings se mai linişti, când auzi măsurile bine chibzuite propuse de Marian.

Dormirăm bine în noaptea aceea şi a doua zi dimineaţă ne urcarăm bine dispuşi în maşina elegantă pe care ne-o trimisese Tippu Nega.

Indianul se suise în altă maşină înaintea noastră, după ce ne prezentase pe maestrul său de ceremonii. Ali Singh. Uneori, când şoseaua cobora în pantă, puteam privi în cealaltă maşină şi vedeam atunci că cei doi Indieni discutau cu aprindere.

— Aş pune rămăşag – zise Marian – că născocesc acum vreun plan cum să ne înlăture mai bine şi probabil că Tippu Nega o fi căutând să ne cureţe în aşa fel încât să se creadă c-a fost un accident la mijloc. Cred că la vânătoarea la care am fost invitaţi va trebui să ne ferim mai mult de însoţitorii noştri decât de elefant.

— Ştim noi că ne pândeşte pretutindeni primejdia de îndată ce vom păşi în palatal lui Tippu Nega – zisei eu – oare o fi crezând el ce i-am spus că Pongo n-a putut veni din pricină că s-a îmbolnăvit pe neaşteptate? A făcut o mutră cam ciudată când i-am spus asta.

— Nu-i venea deloc la socoteală şi cu siguranţă că a pus pază straşnică la bungalow-ul guvernatorului. Nu-i va folosi la nimic, însă, căci Pongo se şi află în casa inspectorului Morris. Asta a fost o idee bună a ta, dragă Robert.

Propusesem asta încă înainte de a ne fi despărţit în seara trecută şi Pongo împreună cu Maha plecase imediat cu inspectorul. În felul acesta făcusem cu neputinţă ca Pongo să fie supravegheat.

Şoseaua, care la început era cât se poate de bună. După un ceas de drum se schimbă. Intrarăm într-un ţinut mlăştinos,

unde începeau junglele – adăpost minunat pentru tigri şi elefanţi.

Ajunserăm la un loc unde drumul cobora. Vreo cincizeci de metri de şosea era mlăştinoasă şi pământul scotea aburi sub razele soarelui.

Primul automobile în care se afla prinţul şi maestrul său de ceremonii, înainta foarte încet şi când ajunse iar pe loc uscat, intrarăm noi pe partea aceea desfundată, unde maşina ne hurduca de ne scotea sufletul.

Deodată văzurăm că şoferul nostru începu să privească neliniştit în desişul din dreapta drumului. Părea că miroase o primejdie dintr-acolo.

Tocmai vroiam să-i atrag atenţia lui Marian, când ăl văzui luând jos puşca de pe umăr şi trăgând cocoşul. Fără să stau mult pe gânduri îi urmai pilda. Şi abia făcurăm asta, că în junglă, la dreapta, se auzi un răget, apoi crengile se desfăcură şi un tigru uriaş se ivi de acolo.

Trei gloanţe detunară din arma lui Marian şi fiara răgi furios, pregătindu-se de săritură. Atunci slobozii şi eu două gloanţe în căpăţâna ei, dar dânsa nu se dădu bătută şi se repezi spre noi, izbutind să pună o labă pe marginea maşinii în mers. Mai descărcai încă trei gloanţe; sfâşiind cu ghearele partea de dinafară a caroseriei, tigrul se rostogoli la pământ şi după ce se zvârcoli câtva timp, rămase nemişcat pe vecie.

— Opreşte! se adresă Marian şoferului. Să-l jupuim, căci blana lui e foarte frumoasă.

Coborârăm şi în vreme ce înlocuiam gloanţele trase din armă, priveam la uriaşul tigru pe care-l doborâsem.

— Robert – îmi zise Marian – ăsta pare să fie un *man-eater*, un bătrânel care o fi înghiţit multă carne de om până acum. Cu noi nu i-a mers însă. E ciudat că şoferul nostru privea atât de speriat spre desiş – aş pune rămăşag că aştepta fiara. Probabil că bătrânelul obişnuia să dea atacurile mereu în locul acesta. Uite că vine şi Tippu Nega.

— Vă felicit, domnilor – zise prinţul, râzând – şi în acelaşi timp vă mulţumesc. Aţi răpus *man-eater*-ul care primejduieşte de multă vreme partea asta a drumului. Mare noroc aţi avut, căci el a atacat până acum câteva maşini şi l-a tras afară pe cei dinăuntru.

Şoferul primului automobil se apropiă şi el şi Marian îl rugă pe Tippu Nega:

— N-ar putea să ne dea o mână de ajutor şoferii să-l jupuim de blană pe dumnealui? Aş dori să păstrez o amintire.

— Cu toată plăcerea, domnule Farrow – răspunse indianul, politicos.

Strigă oamenilor săi porunca şi ei se puseră imediat pe lucru.

— De cinci ori până acum fiara asta a atacat maşini şi alte vehicule – zise prinţul deodată – slavă Domnului c-a fost răpusă. Am organizat trei vânători împotriva ei, dar a ştiut să se ferească. Ba a făcut chiar de petrecanie unui ofiţer englez, maiorul Browson din Arcot. I-am găsit numai casca tropicală. Mare noroc aveţi, domnilor, zău aşa!

— Aşa mi se pare şi mie – răspunse Marian, zâmbind – dar mă mir că nu sunteţi deloc înarmaţi, deşi cunoşteaţi bine primejdia care pândeşte în locul acesta.

Zâmbind, Tippu Nega îşi desfăcu veşmântul lung de mătase, strâns în jurul mijlocului de un brâu lat, de culoare roşie. Şi deasupra acestui brâu era petrecută o curea îngustă de piele, de care atârna un pistol Parabellum; cu arma asta putea face faţă şi unui tigru.

— Vezi deci, domnule Farrow, că sunt totuşi înarmat – spuse el, cu zâmbetu-i de nepătruns – m-am făcut vinovat însă de faptul că nu v-am prevenit la vreme asupra pericolului. Şi vă cer scuze pentru asta. Mi-a ieşit din minte, pentru că discutam cu şambelanul meu chestiuni importante, căci prin moartea vărului meu s-au schimbat multe lucruri.

— Nu face nimic – spuse Marian, calm – dar asta e foarte interesant! exclamă el apoi şi se aplecă spre tigru, pe care cei doi indieni îl şi jupuiseră pe jumătate. Această parte roasă a blănii de la gât, mă face să bănuiesc că tigrul purta o zgardă. Interesant!

Mă uitai pe furiş la Tippu Nega şi băgai de seamă că ochii-i sclipiră viclean, dar chipul îi rămase neschimbat şi cu acelaşi zâmbet de nepătruns răspunse, într-o doară:

— Într-adevăr, se pare că ai dreptate, domnule Farrow, poate că tigrul ăsta a fost cândva în captivitate. Acum îmi pot explica şi inteligenţa lui, cunoştea slăbiciunile oamenilor.

— Atunci trebuie să fi fugit abia de curând – zise Marian – căci altminteri părul ros din pricina zgardei ar fi crescut la loc. Dar n-are a face! Mă gândisem la cei patru tigrii domesticiţi ai vărului d-tale.

Tippu Nega avu iar o privire vicleană, apoi răspunse:

— Da, vărului meu îi plăceau foarte mult tigrii domesticiţi. Dar uite că oamenii mei sunt gata – putem pleca. Drumul e mai bun de acum încotro şi peste o jumătate de ceas suntem la palatul meu.

Cei doi şoferi târâră hoitul jupuit la marginea junglei, apoi ridicară blana pe locul liber de lângă şofer şi conducătorul primei maşini alergă la vehiculul ce aştepta.

Văzurăm deodată cu mirare că şoferul nostru, care şi pusese piciorul pe scară, privi câteva clipe ţintă înainte, apoi veni deodată repede spre noi, se aplecă puţin şi ne şopti, într-o englezească stâlcită:

— Sahibi, luaţi seama! Tigrul aparţinut Tippu Nega. M-ar fi sfâşiat şi pe mine dacă Sahibi n-ar fi împuşcat atât de bine. Tippu Nega foarte rău. Masuli ţine cu Sahibi.

Înainte de a ne fi putut reveni din uimire, se şi aşezase pe locul său şi dădu drumul maşinii.

Băgai de seamă că în maşina din faţă, care se şi îndepărtase cu o bucată bună de drum, şambelanul stătea în picioare şi privea înapoi. E drept că se aşeză repede îndărăt, dar avui un simţământ neplăcut şi Marian zise în aceeaşi clipă:

— A văzut pe şoferul nostru Masuli vorbind cu noi. O fi bănuind că ne-a spus ceva ce-ar putea fi în paguba lui Tippu Nega. Trebuie să fim cu ochii în patru şi Masuli de asemenea. Nu pricep însă de ce ne-a ales o moarte atât de repede. Trebuie să-l întreb pe şofer – şi în acelaşi timp îl voi şi preveni.

Marian se ridică şi se aplecă spre locul şoferului. Vorbi câteva minute cu acesta, apoi se aşeză la loc. Observai că chipul lui devenise foarte serios şi ochii-i scânteiau de mânie.

— De necrezut! exclamă el în cele din urmă. Asta întrece chiar aşteptările mele. Tigrul acela nu ne-ar fi omorât, ci era astfel dresat ca să ne sfâşie numai braţele. Apoi ne-ar fi târât în desiş şi am fi căzut în mâinile lui Tippu Nega – căci fiecare ar fi crezut, fireşte, într-un accident. Şi închipuie-ţi grozăvie, Robert! Bietul maior Browson din Arcot – pe care Tippu Nega îl ura de moarte, pentru că luase diferite măsuri împotriva lui – trăieşte încă într-o încăpere subpământeană a palatului, căci criminalul prinţ l-a hărăzit drept jertfă pentru o mare festivitate şi urmează să fie executat într-un chip fioros. Masuli ne va conduce la noapte în închisoarea nenorocitului. Dacă-l vom libera, vom avea îndată un motiv să chemăm trupele şi astfel îi venim de hac lui Tippu Nega.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit de această ticăloşie omenească. În cele din urmă spusei:

— Mariane, asta-i culmea nemerniciei! Trebuie să-l eliberăm neapărat pe bietul maior. O să-mi vie greu acum să mă stăpânesc în faţa lui Tippu Nega.

— Şi totuşi va trebui – răspunse Marian, cu hotărâre – el nu trebuie să bănuiască nici pe departe că noi cunoaştem taina tigrului, căci altfel grăbim catastrofa. Acum aş putea susţine că chestia cu elefantul nu e adevărată. Probabil că o fi vorba tot de un elefant domesticit, care e destinat să ne atace din umbră.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

— Va fi o luptă grea – zise prietenul meu – ne aflăm cu totul în puterea lui, deoarece soldaţii şi poliţiştii sunt atât de departe, încât ticălosul ne poate ucide de zece ori înainte ca să ne poată veni în ajutor. Dar să nu ne pierdem nădejdea, am trecut noi şi prin altele şi mai şi.

În depărtare se zăreau zidurile albe ale palatului de vară. Cu cât ne apropiam cu atât mai mare fu uimirea şi admiraţia mea faţă de această construcţie minunată. Strămoşii lui Nega trebuie să fi fost într-adevăr stăpânitori puternici, dacă îşi clădiseră un asemenea palat.

Când se apropiară maşinile, se auzi un sunet puternic de corn îndărătul zidului înalt care împrejmuia palatul. Imediat poarta monumentală fu deschisă şi maşinile trecură printre şirurile de soldaţi în uniforme multicolore şi se opriră în faţa unei punţi înguste de marmoră, care trecea peste un şanţ cu apă, lat de vreo cinci metri. Coborârăm repede şi auzirăm că Tippu Nega strigă câteva cuvinte şoferului maşinii sale, apoi se-ntoarse spre noi şi zise, zâmbind:

— Domnii mei, fiţi bine veniţi pe proprietatea mea! Mă bucur din suflet că aţi primit invitaţia mea.

Cuvintele sale îmi părură o batjocură crudă.

Marian mulţumi tot atât de politicos, apoi prinţul o luă înainte pe podeţul îngust. Eu păşii îndărătul lui Marian pe lespezile netede de marmoră. Şi nu prea mă simţeam la largul meu, căci abia acum văzui capetele a numeroşi crocodili care se întindeau de ambele părţi din apa neagră şi stătută. Un singur pas greşit şi nenorocitul care-l făcea ar fi fost pradă unei morţi înfiorătoare.

Mă grăbii să trec podeţul şi mă-ntorsei de câteva ori să-l văd pe „şambelan“, care venea în urma mea. Şi de fiecare dată, Indianul se înclina, cu un zâmbet pe buzele sale subţiri.

Răsuflând uşurat pusei piciorul pe locul liber din faţa palatului. Tippu Nega se şi afla pe scara de marmoră care ducea în palat. Mă gândeam acum lângă Marian şi iuţirăm paşii – când îndărătul nostru răsună un ţipăt de spaimă.

Ne întoarserăm brusc şi văzurăm o privelişte înfiorătoare. Masuli, şoferul, alunecase de pe podeţ în apă şi căzuse între crocodili. Împreună cu celălalt şofer vroise să aducă blana tigrului de partea astalaltă. Mai scoase încă un răcnet de groază, apoi fu târât în apă de lacomele târâtoare şi sângele lui coloră îndată în roşu undele. Celălalt şofer trase singur blana peste podeţ.

Rămaserăm încremeniţi, căci ne dădurăm seama îndată că „accidentul” acesta era o crimă înfiorătoare. Şambelanul

bănuise ce vorbise Masuli cu noi şi Tippu Nega dăduse şoferului său porunca să-l îmbrâncească pe nenorocit în apă.

— Ah, ce nenorocire! făcu Tippu Nega. Îmi pare rău, căci Masuli a fost un şofer bun – acum va trebui ca Gonda să ia slujba lui. Dar să mergem, domnilor, şambelanul vă va arăta odăile dv.

Mă uitai la Marian şi-l văzui pălind, dar nu se trădă deloc când zise:

— Da, e un accident regretabil. Din fericire, însă, a fost salvată blana. Pierderea ei n-ar fi putut fi înlocuită, pe când un şofer nou se găseşte oricând. Haide, Robert, să nu-l lăsăm pe prinţ s-aştepte!

Şi cu un zâmbet amabil Marian se-ntoarse şi urcă scara alături de Tippu Nega.

IV
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

ŞAMBELANUL NE CONDUSE în două camere mari, alăturate, mobilate cu un lux uluitor. Prinţul ordonase plecarea imediată la vânătoarea elefantului; ieşind din încăpere spuse, zâmbind, că peste un sfert de ceas gongul va suna pentru masă. Un servitor pus la dispoziţia noastră, ne va călăuzi.

Ne spălarăm repede în ligheanul de argint, apoi ne apropiarăm de una din ferestre de unde se vedea şanţul cu apă şi acum spusei încetişor:

— Mariane, asta e groaznic! De-ar fi numai Pongo al nostru la postul său, altminteri suntem pierduţi! Şi cum să-l găsim acum pe bietul maior Browson?

— Va trebui să plecăm singuri în căutarea lui, poate chiar la noapte. O fi primejdios, dar asta e calea cea mai bună ca s-ajungem la ţintă.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – numai că nu ştiu dacă ne-om întoarce din drumul acesta. Dar n-avem încotro.

Convorbirea ne fu întreruptă de sunetul gongului, care ne chema la masă. Ieşirăm în coridor şi servitorul ne conduse într-o sală sclipitoare de lux.

Tippu Nega stătea lângă o masă încărcată cu farfurii de preţ. Eram flămând ca un lup, dar aşteptai să-l văd întâi pe prinţ mâncând şi după aceea mâncai şi eu, căci se putea ca bucatele să fi fost otrăvite.

— Vom călări pe elefanţi de vânătoare – zise prinţul la masă – e sistemul cel mai sigur. Ştiţi cum e: doi puşcaşi stau în coşul de bambu, spate în spate. Dacă *rogue*-ul atacă elefantul de vânătoare, atunci trage cel ce stă cu faţa înainte. Dacă pachidermul nu cade şi continuă să atace, fireşte că elefantul de vânătoare face stânga-mprejur şi o ia la fugă. Atunci al doilea puşcaş, căruia *rogue*-ul îi vine în faţa armei, trebuie să-şi caute salvarea. Eu cu şambelanul meu vom sta împreună, iar dv., domnilor, cred de asemenea că vreţi să fiţi unul lângă altul?

Întrebarea suna batjocoritor, dar Marian răspunse liniştit:

— Da, rămânem mai bine împreună, căci ne putem încrede unul într-altul. Sistemul de vânătoare îl cunoaştem şi noi, l-am învăţat cu ani în urmă la prinţul din Nepal.

— Atunci e foarte bine – zise Tippu Nega, cu elefanţii noştri de vânătoare ajungem într-un ceas la locul unde se află *rogue*-ul.

Prinţul se ridică:

— Haideţi, domnilor, elefanţii stau pregătiţi. Vă luaţi puştile dv., nu? Calibrul îmi pare cam mic pentru un *rogue*

uriaş – v-aş putea pune la dispoziţie puşti grele speciale pentru vânătoarea de elefanţi.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, Tippu Nega – răspunse Marian – dar ne cunoaştem bine armele şi, deşi de un calibru mic, puterea de pătrundere şi viteza gloanţelor e foarte mare. O singură împuşcătură bine ţintită va doborî îndată elefantul.

— Atunci vă doresc noroc.

Se părea că Tippu Nega e cam dezamăgit că-i refuzăm propunerea şi asta îmi întări convingerea că armele sale ne-ar fi primejduit viaţa dacă le-am fi întrebuinţat.

Îl urmarăm în curtea palatului. Acolo stăteau doi elefanţi uriaşi, care purtau în spate coşurile acelea de bambu care sunt folosite la aceste vânători.

Abia ne aşezarăm spate în spate, eu cu Marian, că pachidermul se şi puse în mişcare şi printr-o poartă din zid pătrunse în desiş.

O potecă destul de lată era croită prin vegetaţie.

Marian, care stătea cu faţa înainte, îmi atrăgea atenţia mereu asupra neregularităţile terenului, aşa că mă puteam încleşta bine când elefantul urca un dâmb sau cobora în vreo groapă.

Se scurse astfel un ceas. Ne aflam acum pe un teren cu copaci uriaşi din loc în loc. Între ei creştea iarbă înaltă, dovadă că pământul trebuia să fie mlăştinos. După cum spusese prinţul, pe aici trebuia să se aţină *rogue*-ul. Şi aici putea ataca sau se putea ascunde, după cum avea poftă.

Prinţul, care până acum călărise la vreo treizeci de metri înaintea noastră, îşi îndrumă deodată elefantul pe de lături, astfel că ne aflam pe aceeaşi linie dreaptă, la cincizeci de metri unii de alţii. Elefanţii noştri păreau să bănuiască primejdia ameninţătoare, căci se mişcau cu mare atenţiune şi adulmecau mereu cu trompa.

Străbăturăm vreo două sute de metri prin pădurea întinsă, când Marian mă ghionti deodată şi şopti:

— Colo stă un *muckna*, aşa că *rogue*-ul nu va fi departe. Asta mă surprinde, căci credeam că *rogue*-ul nostru e o născocire de-a lui Tippu nega ca să ne facă să ne prăpădim în vreun „accident”.

Zicând aceasta arătă cu capul spre stânga unde, la vreo şaizeci de metri de noi, se afla un elefant uriaş, însă fără colţi. Acest soi de pahiderm se numesc în India *muckna*. Unul din obiceiurile elefanţilor numiţi *rogue* e că se întovărăşesc de regulă cu un astfel de *muckna*. Rămân împreună cu el cât timp îşi pot face treburile, dar de cele mai multe ori când apare un *rogue* se porneşte împotriva lui o vânătoare atât de repede şi dârză, încât nu i se lasă timp să facă „năzbâtii”.

Muckna acela din faţa noastră ne privi câteva clipe, apoi se făcu nevăzut. Se ducea oare să aducă *rogue*-ul?

Mă-ntorsei imediat iarăşi, îmi proptii picioarele cât putui mai bine şi-mi lipii spatele strâns de al lui Marian. Apoi îmi pregătii puşca şi rămăsei în aşteptare.

Şi iată că *rogue*-ul nu întârzia să se apropie. Îl auzii pe Marian scoţând o exclamaţie de uimire, pe urmă simţii o zdruncinătură puternică şi, în clipa următoare, slobozii două gloanţe.

Răspunsul fu un sunet furios de trompetă şi elefantul pe care călăream noi se smuci fulgerător şi o luă la goană nebuneşte.

Acum văzui şi eu *rogue*-ul şi-mi putui explica exclamaţia de uimire a lui Marian.

Un exemplar atât de uriaş nu mai văzusem încă. Era înalt de peste trei metri şi colţii îi ieşeau afară de vreo doi metri. Împotriva unui astfel de duşman, elefantul nostru era o jucărie şi nu-i puteam lua în nume de rău că fugise.

Înmărmurirea mea dură numai câteva clipe, apoi ridicai puşca, dar nici nu era de gândit să pot ţinti bine, căci elefantul pe care călăream ne hurduca grozav.

— Trage odată! strigă Marian, care se propti în mine, ca să-mi dea sprijin trebuitor.

Văzui nelămurit cu un ochiu capul enorm al elefantului, care se apropia pe fiecare clipă, apoi trăsei de două ori la rând.

Se părea însă că împuşcăturile mele nu impresionară deloc pachidermul, căci răspunsul fu un nou sunet de trompetă, tot atât de furios ca şi cel dintâi.

Elefantul pe care stăteam cocoţaţi noi şi care ştia atât de aproape îndărătul său primejdia ameninţătoare, făcu o smucitură îi o luă la dreapta. Prin asta *rogue*-ul veni în coasta noastră şi imediat ne tăie drumul, cu o iuţeală vertiginoasă.

Ca fulgerul îmi trecu prin minte întrebarea de ce nu trăgea şi Tippu Nega cu şambelanul său? L-ar fi putut abate prin asta pe *rogue* spre el şi ar fi avut astfel un bun prilej să tragă în duşmanul nostru.

Deşi noi eram într-o poziţie nu tocmai prielnică, ridicarăm puştile, căci trebuia neapărat să pricinuim căderea elefantului sau să-l abatem din drum, înainte de a ne ajunge – şi el mai era la cel mult patruzeci de metri înaintea noastră.

Nu puturăm trage decât două gloanţe, care trebuiau să fi nimerit însă, căci *rogue*-ul îşi zvârli în aer trompa încolăcită până atunci şi scoase un răget de durere.

În aceeaşi clipă însă simţii că-mi pierd echilibrul. Zadarnic încercai să mă sprijin repede de Marian – picioarele mi se desprinseră, apoi alunecai, ridicai braţele cu disperare în aer şi

împreună cu Marian căzui jos de pe elefantul care goni nebuneşte mai departe.

„Asta-i opera lui Tippu Nega” – îmi trecu prin minte.

Din fericire căzuserăm în iarba înaltă şi moale şi nu ne răniserăm. Zvârlirăm de o parte beţele de bambu ale coşului desfăcut, care căzuseră peste noi, apoi ne ridicarăm repede în picioare şi ne uitarăm în jur să descoperim pe duşmanul nostru. Puştile nu le scăpasem din mâini.

Ridicarăm puştile, ţintirăm şi împuşcăturile noastre detunară în acelaşi timp. Câte două gloanţe descărcarăm în tâmpla pachidermului turbat şi ca lovit de trăsnet trupul enorm veni în cap în toiul goanei. Mai traserăm câte două gloanţe şi acestea îşi făcură datoria pe deplin, căci elefantul se mai zvârcoli câteva minute, apoi rămase nemişcat.

Ne privirăm unul pe celălalt, zâmbirăm uşuraţi şi Marian zise, ştergându-şi sudoarea de pe frunte:

— Zău Robert, de data asta am fost la un pas de moarte. Dacă *rogue*-ul ne-ar fi observat când am căzut şi s-ar fi luat îndată după noi, atunci am fi fost pierduţi.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – dar a fost şi nenorocul nostru că tocmai în momentul cel mai critic s-a desfăcut coşul.

— Asta a fost calculate – zise prietenul meu – sau crezi tu într-adevăr c-a fost un simplu accident?

— Dar bine, Mariane, asta ar fi tocmai împotriva planurilor acestui Tippu Nega. Sau îţi închipui că a pus la cale pentru noi o moarte atât de repede sub picioarele elefantului sălbatec? Cu atâta lucru n-ar fi fost mulţumit.

— E drept, de sigur că nu ăsta fusese planul său. Ce-ai spune însă dacă aş susţine că n-a fost deloc un *rogue*, ci un elefant bine dresat acela care urma să ne calce în picioare?

— Ar fi de necrezut! exclamai eu. Şi totuşi… la omul acesta e totul cu putinţă. Stăm prost! Numai de-am scăpa cu bine!

— Las-că vom scăpa noi! spuse Marian, cu încredere. Ah, uite-l că vine! Sunt curios să văd ce mutră o să facă. Probabil că elefantul pe care l-am răpus a fost cel mai frumos exemplar al său.

Elefantul de vânătoare pe care se afla Tippu Nega şi şambelanul său se apropia încetişor. Când fu lângă noi, văzurăm că chipul prinţului era cu desăvârşire schimbat. Avea o expresie lămurită de uimire, dar şi de furie şi spaimă. O fi crezând acum că stăteam în legătură cu vreun duh care ne ocrotea.

— Asta a fost o vânătoare minunată! strigă Marian în sus, spre el. Fără distracţia aceea cu căderea din coş, toată

povestea n-ar fi fost atât de interesantă.

— E… e o minune că aţi scăpat cu viaţa – bolborosi prinţul, silindu-se să surâdă – când v-am văzut prăbuşindu-vă şi am zărit *rogue*-ul atât de aproape de dv., m-am speriat grozav. Vă şi vedeam zdrobiţi sub copitele sale.

— Ar fi fost păcat – spuse Marian – dar incidente de astea neînsemnate nu ne tulbură pe noi. Mă bucur nespus de trofeul pe care am pus mâna. Vrei să fii aşa de bun, Tippu Nega şi să pui să se taie capul elefantului? Aş vrea să-l împăiez, căci e un exemplar colosal.

Furia părea că-l înăbuşe, dar se reculese curând şi zise, zâmbind:

— Fireşte că voi pune să se desprindă capul. Aţi câştigat pe deplin trofeul acesta. Şi vă mulţumesc din inimă că aţi scăpat ţinutul meu de monstrul acesta.

— Aş, a fost o plăcere pentru noi! râse Marian. Fapt e că a mers repede: azi dimineaţă tigrul, acum elefantul… Poate mai răpunem şi alte dihănii?

Tippu Nega făcu o strâmbătură şi răspunse:

— Tot ce se poate! Te pomeneşti că mai aveţi odată plăcerea să daţi ochi cu un astfel de uriaş. Eu, cel puţin, îmi voi da osteneală să vă prilejuiesc această plăcere. Dar uite că se întoarce elefantul dv. de vânătoare. Vom lega repede la loc coşul. Când vom fi înapoi la palat, voi trimite îndată oameni să reteze căpăţâna elefantului.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Tippu Nega, aş rămâne mai bine aici până vin oamenii – zise Marian.

Prinţul tresări, apoi însă se grăbi să răspundă:

— Fireşte, fireşte, domnule Farrow, rămâneţi aici, dacă ţineţi neapărat. Voi trimite îndată oamenii.

Vicleanul prinţ ne salută cu un zâmbet perfid în vreme ce elefantul său se îndepărta cu dânsul şi şambelanul său.

V
O ÎNTÂMPLARE GROZAVĂ

— AŞ DORI SĂ-I CUNOSC GÂNDURILE – zise Marian, după ce Tippu Nega se îndepărtase binişor – încuviinţarea lui ca să rămânem aici ma surprins foarte mult. Mă tem că ne va întinde acum o nouă capcană. Când ne vom înapoia după-amiază la palat, va trebui să fim cu ochii-n patru.

— Da, Mariane – zisei eu – nici mie nu mi-a plăcut zâmbetul lui când a încuviinţat propunerea ta.

Legatul coşului merse repede. Cu prilejul acesta băgarăm de seamă că sforile din fibre de cocs nu erau rupte, ci că nodurile se desfăcuseră. Aşa dar, urma să cădem victime unui atentat.

Când furăm gata cu treaba, Mahud, zise în limba indiană că voia să meargă cu animalul la umbra copacilor. *Rogue*-ul zăcea într-un luminiş mărişor şi soarele ardea cumplit.

Merserăm şi noi şi rupserăm câteva crengi groase şi înfrunzite, cu care ne înapoiarăm la pachidermul ucis, ca să-i ocrotim căpăţâna de razele soarelui, pentru a nu putrezi.

Aşezarăm crengile cu grijă – dar deodată tresărirăm cu putere şi furăm nevoiţi să ne încordăm toată voinţa ca să nu ne trădăm surprinderea… căci aproape de tot răsună glasul lui Pongo:

— Massers trăieşte, foarte bine asta. Pongo văzut cum indieni dat drumul elefantului asupra Massers. Pongo mers repede după el, apoi văzut Massers căzut. Pongo fost foarte bucuros când elefant mare căzut apoi.

— Pongo, asta-i minunat! exclamă prietenul meu. Cum ai ajuns atât de repede aici?

— Pongo şi ceilalţi Massers mers cu maşină până în oraş. Acolo mulţi soldaţi. Pongo şi Masser Morris condus soldaţi prin pădure, de jur-împrejur. Pongo văzut apoi aici indieni cu elefant. Aşteptat şi Massers venit îndată.

— Atunci soldaţii sunt în apropiere?

— Da, cu Masser Morris foarte aproape.

— Minunat! făcu Marian. Pongo, voi scrie un bileţel pe care-l vei duce inspectorului Morris. Să-l treacă imediat mai departe şi căpitanului Higgins. E foarte important.

— Vrei să comunici chestia cu maiorul Browson? întrebai eu.

— Da, asta trebuie să cunoască englezii, pentru cazul că vom pica în vreo capcană. Aşa, Pongo, pun biletul aici pe elefant, ia-l repede şi du-te la Morris! La noapte şi mâine va trebui să te aţii prin apropierea palatului.

Ne înapoiarăm la elefantul nostru de vânătoare şi ne aşezarăm la trunchiul copacului.

După două ceasuri veniră oamenii lui Tippu Nega; retezară cu îndemânare căpăţâna elefantului şi-l încărcară în spinarea unui pachiderm adus de ei. Ne ghemuirăm iarăşi în coşul nostru şi pornirăm repede spre palat.

După ce ajunserăm ne spălarăm, apoi ne aşezarăm la masă – cam târziu – împreună cu Tippu Nega, după care ne retraserăm în odăile noastre să dormim în timpul orelor călduroase.

Abia intrarăm în camere, că auzirăm bătăi încete în uşă. Mă înapoiai imediat în odaia lui Marian, căci aveam simţământul că aceste bătăi în uşă însemnau o nouă primejdie pentru noi. La încuviinţarea prietenului meu, intră înăuntru servitorul care ne fusese pus la dispoziţie.

Era altul decât cel de dimineaţă, un tânăr cu faţa inteligentă. Temător ciuli urechea îndărăt după ce închise uşa după el, făcu apoi câţiva paşi în cameră, se opri în faţa noastră şi duse degetul la buze.

— Sahibi – şopti el – Pali vrea să răzbune moartea fratelui său Masuli. Acesta a fost zvârlit în groapa cu crocodili. Ştiu că Tippu Nega vrea să-i ucidă pe Sahibi, dar eu trebuie să mă răzbun. Tippu Nega va muri. Pot ajuta Sahibilor?

Asta era o împrejurare fericită. Fratele răzbunător era pentru noi un tovarăş de preţ.

— Da, Pali – răspunse Marian – ne poţi fi de mare folos. Fratele tău Masuli a fost ucis pentru că a vrut să ne ajute. Dacă vrei să-l răzbuni, atunci fii de partea noastră. Pe Tippu Nega îl vom duce la spânzurătoare.

— Asta vreau s-o văd. Sunt devotat Sahibilor şi le voi împlini toate dorinţele.

— Foarte frumos – încuviinţă Marian – cred că ştii, Pali, că în palatul acesta e ţinut prizonier un ofiţer englez, maiorul Browson?

— Da, Sahib, Tippu Nega a pus tigrul să-l târască în desiş. Braţele lui sunt grav rănite, dar se va însănătoşi; totuşi Tippu Nega l-a destinat ca jertfă pentru o mare serbare ce va avea loc peste două săptămâni.

— Asta ne-a spus-o şi Masuli. Trebuie să-l eliberăm pe bietul prizonier şi atunci autorităţile engleze vor avea un motiv îndestulător ca să-l spânzure pe Tippu Nega. Ne poţi ajuta la aceasta?

— Îi pot călăuzi pe Sahibi la închisoarea englezului – zise imediat Pali – dar va fi greu de ieşit din palat, mai ales cu rănitul.

— Şi totuşi, trebuie! făcu Marian, cu hotărâre. E nevoie să ne ajuţi, Pali. Gândeşte-te la moartea fratelui tău, pe care vrei să-l răzbuni. Cui siguranţă c-or fi existând pe aici ganguri secrete, pe unde să putem ajunge afară.

— Da, chiar lângă închisoarea englezului se află o uşă tăinuită în zidul pivniţei. De acolo duce un gang afară în desiş şi merge la poteca pe unde au pornit azi Sahibii la vânătoare. Acolo se află un copac cu trunchiul gros şi gangul sfârşeşte în partea dinspre răsărit!

— Atunci e bine. Aşa dar, Pali, dacă vrei într-adevăr să ne ajuţi, vino iarăşi aici la miezul nopţii. Poţi face astfel ca să fii de pază şi atunci?

— Da.

— Aşa dar, ne-am înţeles. Fii cu băgare de seamă şi nu sufla un cuvânt!

Cu o plecăciune adâncă Pali ne părăsi.

— Mai bine nici nu s-ar fi putut potrivi lucrurile, Mariane – zisei eu – acum a sigur că-l vom găsi pe maior.

— Te vei fi mirat că n-am pomenit de soldaţii care se află pe aproape? Ia spune, ai tu încredere în Pali acesta?

— De ce nu? făcui eu, mirat. E doar foarte firesc să vrea să răzbune moartea fratelui său.

— La început eram şi eu încredinţat de sinceritatea lui, dar când spunea c-am fi făcut mai bine să aducem ajutoare. Am devenit imediat bănuitor. Putea să fi fost o cursă care ni s-a întins pentru a ne iscodi. E doar foarte ciudat că Tippu Nega l-a pus tocmai pe fratele celui ucis din ordinul lui, să ne servească… Sau să ne păzească, dacă vrei…

— Drace! făcui eu, surprins – se poate să fie chiar aşa. Pe Tippu Nega îl cred în stare şi de vicleşugul ăsta. Acum de sigur că ştie şi că ne este cunoscută prezenţa maiorului englez aici. Fireşte că o să cădem într-o cursă dacă l-om urma pe Pali la noapte.

— Dar se poate să mă înşel – zise Marian – de-ncercat trebuie să-ncercăm, însă, căci altfel nu putem găsi închisoarea lui Browson.

*

* *

Seara, Tippu Nega păstra aceeaşi mutră nepăsătoare, cu zâmbetul lui de nepătruns. Pe când cinam, ne zise:

— Poate veţi avea prilejul mâine să împuşcaţi un al doilea *rogue*, domnilor. Am primit de curând vestea că un elefant furios se aţine prin apropierea palatului. Cică şi acesta a-r fi de mărime neobişnuită şi ar avea colţi foarte frumoşi. Poate că luaţi cu dv. Două trofee de acestea când veţi pleca de aici.

La ultimele cuvinte zâmbetul său deveni batjocoritor, căci era încredinţat că nu vom părăsi vii palatul lui. Vânătoarea împotriva acestui al doilea elefant era, sigur, iarăşi o capcană.

Merserăm devreme la culcare, căci Tippu nega poruncise ca elefanţii de vânătoare să fie gata îndată după răsăritul soarelui.

Ne întinserăm în culcuşurile moi şi dormirăm până la miezul nopţii. Atunci ne sculărăm, ne puserăm brâurile cu arme şi când furăm gata auzirăm o bătaie uşoară în uşa camerei lui Marian.

Prietenul meu deschise încetişor şi întrebă:

— Pali, tu eşti?

— Da, Sahib, e timpul. Paznicii tocmai s-au schimbat, acum e momentul prielnic.

Ne strecurarăm afară, în coridorul lung lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte. Aşezând pete sclipitoare pe covorul gros.

Pali mergea în vârful picioarelor înaintea noastră. Apoi, ne trase îndărătul unei coloane groase, după câteva clipe desluşii un scârţâit abia auzit şi un val de aer rece şi mirosind a mucigai ne izbi în faţă.

Intrarăm prin uşiţa tăinuită şi dădurăm de o scară îngustă, care ducea în pivniţele palatului. Uşa se închise de la sine în urma noastră şi, la sfatul lui Pali, aprinseră acum lămpile de buzunar.

Cu cât coboram, cu atât aerul devenea mai rece şi mai umed. Piatra zidurilor sclipea de umezeală şi cu groază mă gândii că aici jos lâncezea un om rănit, pe care Tippu Nega îl hărăzise unei morţi înfiorătoare.

Când se sfârşi scara, ne pomenirăm în faţa unui zid în care nu se vedea urmă de uşă. Dar Pali ne şopti să stingem lămpile, apoi se auzi iarăşi un scârţâit uşor şi un val de aer şi mai rece ne izbi în faţă. Ne înconjura un întunerec adânc. Pali ascultă câteva clipe, apoi şopti:

— Paznicul a trecut. Sahibii pot aprinde iarăşi lămpile.

În lumina vie a lanternelor pornirăm de-a lungul gangului. În cele din urmă Pali se opri în faţa unei uşi cu zăvoare grele şi zise:

— Aici e ţinut închis englezul.

Imediat traserăm zăvoarele, descuiarăm uşa şi luminarăm în încăpere. Pe un culcuş de paie zăcea nemişcată o făptură în veşminte zdrenţuite. Ambele braţe îi erau înfăşurate în cârpe. Omul ridică acum capul şi întrebă cu glas slab:

— Vreţi să mă omorâţi, în sfârşit?

— Nu, ci să te eliberăm! zisei eu, turburat.

În aceeaşi clipă, însă, răsună un hohot de râs batjocoritor şi înainte de a mă putea întoarce fui înhăţat de braţe vânjoase.

Detună o împuşcătură – din arma lui Marian, cum îmi dădui seamă îndată – căreia îi urmă un ţipăt puternic. Apoi fui trântit pe spate, se făcu lumină, câteva făpturi se azvârliră asupra mea şi, cu toată împotrivirea, fui legat fedeleş.

Potrivnicii mei se îndepărtară de mine. Alături zăcea Marian, legat şi el, iar la câţiva paşi Pali se zvârcolea pe jos. Marian îl pedepsise pentru trădarea sa.

Tippu Nega ieşi acum la iveală şi strigă:

— În sfârşit, am pus mâna pe voi! Aţi făcut pesemne legământ cu dracu dacă aţi izbutit să scăpaţi de tigru şi de elefant. Dar acum nu vă mai poate salva nimic – v-a sunat ceasul. Vroiaţi să mă împuşcaţi un *rogue* – mâine veţi încerca. Haha, Sir Hastings o să fie foarte îndurerat că prietenii lui au suferit un accident cu prilejul acestei vânători! Luaţi-i de aici!

Oamenii lui ne luară pe sus şi ne duseră într-o încăpere alăturată carcerei lui Browson. La depărtare unul de altul furăm zvârliţi acolo pe câte un culcuş de paie şi doi oameni cu făclii aprinseră rămaseră în încăpere.

Frământat de gânduri, adormii. Fui smuls cu brutalitate din visuri frumoase, de nişte mâini vânjoase care mă înhăţară şi mă scoaseră din pivniţă.

Afară soarele strălucea vesel. Prin poarta zidului din spate furăm duşi în desiş.

După vreo cincizeci de metri, oamenii care ne purtau cotiră de pe potecă, îşi făcură loc printr-un tufiş, pe urmă porniră cu noi pe o altă potecă spre apus.

Iarăşi merserăm vreo cincizeci de metri, apoi se ivi un gard din trunchiuri de copaci legaţi între ei.

O presimţire grozavă mă cuprinse. Vroia oare Tippu Nega să ne expună, dezarmaţi furiei unui elefant sălbatec? N-avui vreme să mă gândesc mult la asta, căci printr-o poartă mare a gardului furăm scoşi afară şi aşezaţi pe doi bolovani netezi, ca nişte lespezi de sacrificiu.

Tippu Nega se ivi înaintea noastră, ne privi lung, cu mânie şi mulţumire drăcească, apoi izbucni:

— Clipa aceasta am dorit-o de când v-am văzut în Madras. Acum veţi căpăta pedeapsa pentru moartea vărului meu. Cel mai mare şi mai inteligent elefant al meu va fi călăul vostru. Vă va călca în picioare, dar nu repede, ci treptat-treptat. E dresat pentru aceasta.

Ne mai aruncă o privire plină de furie, apoi se-ntoarse şi părăsi locul. Ridicai capul şi mă uitai la Marian. Prietenul meu făcea o mutră foarte îngrijorată şi privirile lui alunecau peste gard. Nădăjduia şi el în intervenţia lui Pongo.

Deodată mă cutremurai de spaimă. Fără zgomot, ca o fantomă, un elefant uriaş se ivi lângă noi. Rămase locului şi

ne privi câteva clipe. Apoi o expresie de răutate apăru în ochii lui şi păşi încetişor spre Marian. Legănându-şi trompa privea mereu la prietenul meu, apoi… ridică încetişor piciorul drept deasupra picioarelor lui Marian.

Stăteam încremenit, cu inima cât un purece. Din clipă în clipă piciorul acesta enorm se va lăsa în jos şi-l va zdrobi pe bietul meu camarad.

Deodată, o umbră galbenă alunecă pe lângă noi şi în clipa următoare credinciosul nostru Maha se năpusti asupra elefantului. Colosul îşi trase piciorul repede înapoi şi lovi cu trompa în ghepard – dar Maha se dădu în lături şi se năpusti iarăşi asupra pachidermului. (Vezi lustraţia de pe copertă).

Atunci elefantul se-ntoarse şi se repezi furios după ghepardul care se ferea. Dar când fu la câţiva metri depărtare de Marian, detunară trei împuşcături una după alta. Colosul se prăbuşi cu zgomot la pământ, se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

Indienii izbucniră în răcnete de furie – dar glasurile lor fură întrecute de uralele care răsunară deodată din toate părţile. Salve detunară, ţipete se înălţară în văzduh – iadul părea să se fi dezlănţuit!

Făptura uriaşă a lui Pongo se ivi deodată în faţa noastră şi, cu chipul zâmbitor, ne tăie legăturile; îndărătul lui se afla inspectorul Morris, ţinând în mână o puşcă grea. El ucisese elefantul cu trei gloanţe.

Marian sări îndată în picioare.

— Repede după mine! strigă el. Trebuie să-l salvăm pe maior.

Trecând pe lângă indienii morţi şi răniţi, gonirăm înapoi pe potecă. Marian găsi repede ciudatul copac cu trunchiul dublu şi în primul trunchi, care era găunos, dădurăm de treptele de fier care duceau înăuntru.

Un gang îngust, întărit cu scânduri, răspundea în palat. Pornirăm pe dânsul, Marian în frunte, apoi Pongo, eu, îndărătul meu Morris şi câţiva soldaţi.

După vreo şaizeci de metri ne pomenirăm în faţa unui zid din care ieşea un mâner de bronz şi când Marian trase de el, o parte din zid se dădu în lături.

Prietenul meu şi Pongo intrară înăuntru. Făcui la fel şi, aprinzând lampa de buzunar, lumina căzu pe un indian în uniforma gardei lui Tippu Nega. El ridică repede mâna cu pistolul, eu aplecai fulgerător capul şi glonţul trecu pe lângă urechea mea.

În aceiaşi clipă un alt glonţ şuieră îndărătul meu; indianul dinaintea mea scăpă din mână pistolul, deschise gura, apoi căzu grămadă. Glonţul lui Morris îl lovise în frunte.

Sărirăm repede în gang. Marian şi deschisese uşa carcerei lui Browson. El intră, iar noi rămaserăm de pază afară. Şi bine făcurăm, căci deodată dădură buzna pe gang zece indieni, dar soldaţii deschiseră repede focul şi toţi fură curăţaţi.

Sus în palat se dădea o luptă crâncenă. Morris îmi istorisi în grabă că Higgins, căpitanul ataca palatal cu soldaţii săi.

Îl duserăm sus pe bietul maior, care de bucurie îşi pierdu cunoştinţa.

Pretutindeni în jurul nostru zăceau indieni morţi sau răniţi, iar vreo patruzeci fuseseră prinşi şi legaţi.

Numai Tippu Nega lipsea! Izbutise să fugă, dar răscoala plănuită fusese înăbuşită în faşe. În amândouă palatele lui Tippu Nega fu pusă pază puternică, averea lui fu confiscată şi autorităţile engleze instituiră un premiu mare pe capul lui.

După două zile, partizanii lui, care fuseseră prinşi, fură spânzuraţi în Madras.

Dar cu Tippu Nega aveam să ne mai întâlnim noi odată şi încă în chip foarte neplăcut.

Mai întâi întâmpinarăm însă în Madras o altă aventură, pe care ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George – sfârşi doctorul Bertram şi se duse la culcare.

Sfârşitul volumului: **RĂZBUNAREA SÂNGELUI.**

În numărul următor:

PĂIANJENUL GALBEN.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430186, www.marist.ro